

Тятека

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЪ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 леза	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 12
---------------------	---	---	--	-------------------

Дневникъ на Пжтечко

Снѣгъ ношеска
навалѣ
и земята
побѣля.
Рано, рано
станахъ азъ,
да поздравя
дѣдо Мразъ.
Съ нѣщо бързо
се загърнахъ,
презъ прозореца
надзърнахъ.
По стѣклата
вледенѣли,
цвѣта чудни
нацѣфтѣли;
цвѣта — чудо,
красота,
що ги нѣма
по свѣта.
Листа странни,
и пернати,
цвѣтоветъ
непознати.
Азъ не вѣрвамъ
да растатъ
таквизъ цвѣта
по свѣтътъ.
Тѣхъ съ фантазията
волна,
смѣла, бърза,
недоволна,
но прицѣвка
дѣдо Мразъ,
въ нощта тъмна,
въ тъменъ часъ,
нарисува въ
за насъ.

Снѣженъ човѣкъ

По средъ тѣзъ
цвѣта студени,
възъ два северни
елени,
две красавици
препускатъ,
и стремително
се спускатъ
къмъ палати
заснѣжени,
срѣдъ лесове
оскрежени.
Вихрове имъ
по следитъ —
ахъ, това сж
дѣщеритъ
на царъ Мразъ
немиловичи,
трѣгнали отъ
северъ диви,
буйни, смѣли,
и щастливи
на разходка
по свѣта.
да преследватъ
пролѣтъта,
съ бѣлитъ си
знамена,
и страшнитъ
имена:
Хала и Фъртуна
зли,
братовчедки
на Мжгли.
Татко имъ предъ тѣхъ
излѣлъ
пжтя имъ съ снѣгъ,
чисто бѣлъ
той усърдно е
покрылъ;
всичко кално и нечисто
отъ очитъ имъ е
скрилъ.

Янъ Бибианъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ
ОТЛИТАНЕТО

Най-после настана многоочаквания
денъ на отлитането. Бѣше чуденъ
май. Небесниятъ куполъ особено тър-
жественно блещѣше и се готвѣше за
посрѣщането на Янъ Бибианъ. Вре-
мето бѣ тихо и спокойно. Нѣщо празд-
нично се чувствуваше въ цѣлата при-
рода. Балкантъ се открояваше въ ла-
зура величественъ, зеленъ и високи-
тъ му върхове гледаха къмъ небето,
гордо, самоувѣрено и спокойно.

Часътъ за отлитането бѣше точ-
но опредѣленъ. То щѣше да стане
вечерята, когато пълниятъ образъ на
луната изплава на хоризонта.

Цѣлъ денъ около аеродрума гъм-
жеше народъ, а надвечеръ, когато
слънцето зайде и прати последнитъ
си прощални лъчи надъ земята, събра-
нитъ почнаха да се трупатъ около
„Свѣткавица“, която спокойно и гор-
до издигаше своето лъскаво метали-
ческо тѣло и очакваше момента да
се отдѣли отъ земята.

Морето бѣ утихнало и гладката
му повърхност игриво се галѣше
подъ нѣжния лѣхъ на настѣпващата
вечеръ.

Янъ Бибианъ правѣше последенъ
прегледъ на машината. Той бѣше
весело възбуденъ, но душевно спо-
коенъ. Той не се съмняваше въ своя
успѣхъ и съ нетѣрпение поглеждаше
часовника си. Калчо пѣрзаво му
помагаше и сжщо нетѣрпеливо по-
глеждаше къмъ небето.

Когато слънцето залѣзе и стана
тъмно, „Свѣткавица“ отведнажъ цѣ-
лата засия отъ една синкава силна,
но мека фосфорична свѣтлина. Тя
освѣти цѣлия аеродрумъ, така хуба-
во, че по земята можеше да се види

най-малката изгубена игла.

Народътъ се раздвижи и бурни
възторжени викове се разнесоха.

Янъ Бибианъ и Калчо се покачи-
ха върху свѣтлещото тѣло на машина-
та и размахаха шапкитъ си къмъ
множеството.

— До виждане, до виждане, до
виждане! — викаха тѣ.

— Добъръ пжтъ! До виждане! — за-
вика едногласно множеството, което
нетѣрпеливо очакваше часътъ.

Янъ Бибианъ, като изпрати по-
следенъ поздравъ, отвори капаче-
то и потъна въ „Свѣткавица“.

Всички обърнаха очитъ си къмъ
изтокъ, гдето хоризонта надъ морето
полека-лека се облагаше съ лека
червена заря. Тя бавно-бавно се за-
сили, облагри морето и следъ малко
изъ него изплава червениятъ край на
луната, чието отражение заигра надъ
безкрайнитъ води.

Луди викове на възторгъ забуча-
ха като морски вълни. Народътъ отно-
во се раздвижи и развълнува.

Луната полека-лека се измѣква-
ше изъ безднитъ на морето. Нейниятъ
ликъ бѣ чистъ, ясенъ, червенъ. Ско-
ро той се отрѣза на-половина, следъ
това почна да расте, да се уголѣмя-
ва и, най-после цѣлия кръгъ се показа.

— Добъръ пжтъ! — каза Янъ Би-
бианъ на Калчо, който седѣше до не-
го въ машината и наблюдаваше съ
затаенъ дѣхъ изгрѣва на луната.

Развълнуванъ Калчо прегърна при-
ятеля си и двамата се цѣлунаха
братски.

Янъ Бибианъ пресегна и натисна
копчето, което свѣтѣше предъ него.
Нова още по-силна свѣтлина изгрѣва

отъ „Свѣткавица“. Тя бавно и без-
шумно се плѣзна напредъ, следъ то-
ва изправи предната си частъ и се
вдигна леко и грациозно надъ земята
и полетѣ нагоре.

Като се издигна на около 500
метра надъ аеродрума, тая свѣтаща
огромна риба, почна бавно да прави
кржгове надъ събрания народъ. Цѣ-
лата околност бѣше феерично освѣ-
тена отъ меката, синя свѣтлина. На-
родътъ хвърляше шапки, викаше, рж-
коплѣскаше и шумѣше.

Като направи нѣколко обиколки,
„Свѣткавица“ се обърна право сре-
щу изгрѣлата и застана спокойно
небесна царица луната и се устреми
къмъ нея съ свѣткавична бързина.
Отъ опашката на машината се про-
точи грамадна свѣтлина, която се
излѣ надъ морето и го позлати.

Тая свѣтлина вървѣше съ свѣт-
кавична бързина все по-нагоре и по-
нагоре. Скоро апаратътъ заприлича на
една малка комета съ дълга опашка,
която летѣше къмъ небесата, кжде-
то я чакаха хиляди звезди, наизлѣз-
ли да я посрещнатъ.

Подиръ половинъ часъ „Свѣтка-
вица“ се виждаше като малка звезда,
която чертаеше тънъкъ пжтъ отъ
свѣтлина, а после се изгуби отъ по-
гледа на събрания народъ.

А луната спокойно и бавно се из-
дигаше. Пълна, закржглена, хубава, тя
следваше своя вѣченъ пжтъ между
звѣздитъ.

Янъ Бибианъ и Калчо дълго на-
блюдаваха какъ земята постепенно и
съ страшна бързина се отдалечаваше
отъ тѣхъ и най-после изчезна. Тога-
ва тѣ устремиха погледъ къмъ лу-
ната — тѣхната целъ.

— Ето ни вече на пжты — каза
Янъ Бибианъ.

— Да, най-после — каза Калчо,

мечтитъ ти се сбжднаха, Янъ Бибианъ

— Да, мечтитъ ти се сбжднаха
Янъ Бибианъ, — чу се единъ трети
гласъ задъ тѣхъ.

Янъ Бибианъ бързо и изненадано
се обърна.

Задъ него въ кабината стоеше
Фютъ и се смѣеше лукаво.

— Фютъ, — извика гнѣвно Янъ
Бибианъ, — какво търсишъ тукъ?

— Придружавамъ те, мой стари
приятелю.

— Значи, ти искашъ пакъ да ти
откъсна опашката. Радвамъ се, защото
тя може да ми дотрѣбва на луната.

— Не се безпокой мой стари при-
ятелю, азъ само те изпращамъ. Азъ
съмъ съ тебе само до границата, до
която има сила влиянието на земята,
следъ това те напускамъ. Азъ нѣ-
мамъ работа на луната, моята мисия
е долу на земята, между хората. Ето
подиръ една минута ти си вече на
50 хиляди километра надъ земята.
До тукъ е моятъ пжтъ. Не ти ли е при-
ятно, че те изпращамъ?

Янъ Бибианъ се засмѣ.

— Така и така си се качилъ, ела
съ мене на луната! — каза шегови-
то той.

— Нали ти казахъ, моята мисия
е на земята, между хората. Тѣ иматъ
нужда отъ дяволи.

Калчо, мълчеше намръщено. Той
гледаше съ неприязнь къмъ Фютъ
и се чудѣше, защо Янъ Бибианъ него
убие съ невидимитъ всеунищожаващи
лъчи които можеше да произвежда
тѣхния апаратъ.

Но Фютъ извика отведнажъ:

— Ето предѣлътъ на земята. Про-
щай, Янъ Бибианъ, завиждамъ на
смѣлостта ти и ти пожелавамъ до-
бъръ пжтъ.

И той изчезна.

(Продължавъ а)